

Яничаритѣ.

22.

Бързичко

Що ме-ри-ше го-ра-та на ро-сенъ,
а по-ле-то на чер-венъ трен-да-филъ?

Що мерише гората на росенъ,
 А полето на червенъ трендафилъ?
 Дали ми се горица развила,
 Или ми е трендафила цъфналъ?
 —Нито ми се горица развила,
 Нито ми е трендафила цъфналъ.
 Презъ гората до два друма вървятъ,
 Първия друмъ все черни татари,
 А втория — бѣли яничари,
 Па си водятъ жена и девойка.
 Девойката жално-милно плаче:
 —„Леле Боже, леле мили Боже,
 Де съмъ снощи съ мама вечеряла,
 Де ще сега съ бѣли яничари?“
 Вдовицата жално-милно плаче:
 —„Охъ ле, охъ ле, за мойтѣ дечица,
 Снощи вечерь съсъ майка легнаха,
 Тази зарань безъ майка остаха.
 Какъ ще рекатъ моитѣ дечица,
 Дали майка за вода отиде,
 Или майка — на чужди да пере?“
 Яничаринъ дума и говори:
 —„Мълчи, жено, мълчи недей плака,
 Не водимъ те за черна робиня,
 А те водимъ за бѣла кадъна.“